

Gunner Baunsgaard (RV):

Jeg har bedt om ordet uden for ordførerens række for lige at fremkomme med nogle tanker.

I første omgang ser venstres forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje jo meget rimeligt ud, og det skal også medgives, at ved en overfladisk behandling kan det se nogenlunde ud. Men når man så kommer til at arbejde med problemerne og får kigget det materiale igennem, der foreligger, så må man komme til at se anderledes på det. Og hvorfor det? Vi kan jo prøve at se på, hvad der står i bemærkningerne til forslaget: „en bedre udnyttelse af de mindre samfunds økonomiske ressourcer.“

Nu er jeg ikke sikker på, at de samlede samfundsressourcer er mindre, men det er muligt, at de skal omprioriteres, for det kan ikke være meningen, at børn i bestemte egne af landet skal være dårligere stillet end børn i andre egne af landet, hvor tandklinikkerne virker, så de senere i voksenalderen skal lide under den forsømmelighed, vi måske udviser i 1976.

Så tales der om overtagelse af de praktiserende tandlægers arbejde. Ifølge nogle oplysninger fra sundhedsstyrelsen fra 1974 viser det sig, at i København og på Frederiksberg er der 1.660 indbyggere pr. tandlæge, mens man i de tyndere befolkede egne er oppe på mellem 3.000 og 3.880; i nogle af disse egne ved jeg, at der er tandlæger, der tjener et sted imellem 400.000 og 500.000 kr., og så tror jeg nok, at dette argument må falde til jorden.

Der tales om mindre skolevæsenere i tyndt befolkede egne. De mindre skolevæsenere i tyndt befolkede egne kan vistnok have problemer i sig selv. Jeg tror ikke også, vi skal lave nogle for dem her med hensyn til børnetandplejen. Billiggøre den kommunale indsats kan vi måske nok øjeblikkeligt, men i hvert fald ikke på lang sigt, og så hænger det jo også sammen med de refusionsordninger, der er, hvor amterne giver nogle midler, som jo også er offentlige. Det kan ikke være disse argumenter, der tæller, og det kan heller ikke være argumenterne for at styrke grundlaget for privat praksis.

At ordningen ifølge lovforslaget skal omfatte forebyggende, undersøgende og egentlig tandpleje må være en selvfølge, men en ordning som den skitserede vil jo netop

ramme de områder, som jeg har omtalt, hvor udbygningen er sket langsomt, og hvor behovet for udbygning er størst. Alle de indberetninger, der foreligger, bekræfter nødvendigheden af, at et systematisk tandbehandlingsprogram for børnene og især iværksættelse af opsøgende og forebyggende virksomhed skal stilles på benene. Man siger, det vil blive dyrt. Ja vel, det koster måske nok noget i første omgang, men på et senere tidspunkt vil det lønne sig i så høj grad, at det vil være uforvarligt i dag at ændre loven om børnetandpleje.

Jeg skal da gerne tilføje, at det kan være af væsentlig betydning, hvad det offentlige får for de penge, der gives ud også til børnetandpleje. Det, vi må være klar over, er, at der skal foregå en forebyggelse, at der skal være et nogenlunde ensartet serviceniveau, og at en tidlig sygdomserkendelse er væsentlig. Det må stå klart for os, hver gang vi debatterer nogle sundhedsproblemer og i dette tilfælde tandplejen. Hvor udbredte er tandsygdommene? Hvordan fordeler de sig i befolkningen? Det må det også være af stor betydning at vide, og jeg vil gerne henvise til nogle konklusioner, som man kan finde i Tandlægebladet, nr. 1 af januar 1975. Jeg skal nok sørge for, at de bliver tilstillet udvalget under behandlingen. Det samme gælder et indlæg i samme blad nr. 8 af maj 1975 samt i nr. 11 1975. At mange tandlæger må lukke på grund af børnetandklinikernes opståen må være vrøvl. Et er klart ifølge de oplysninger, der nu foreligger: dispensationskommunerne lever ikke op til de krav, der stilles, og det drejer sig for det første om forebyggelse, for det andet om opsøgende virksomhed, og for det tredje er der ingen kontrol med de midler, der anvendes til tandlægevirkosomhed, fordi der er tale om manglende indberetning. Vi undgår næppe at give yderligere dispensationer, og skulle dette blive tilfældet, kan vi også gå med til noget forsøgsarbejde; der kan sagtens findes nogle kommuner, som kan gå ind med et område med privat børnetandpleje.

Jeg må gå imod venstres forslag. Det vil ikke på længere sigt være rimeligt at tage det til sig, og jeg er glad ved, at det i dag fra flere af folketingets medlemmer er kommet frem, at de har samme synspunkter.

Fremskridtspartiets lovforslag er et slag under bæltetstedet. At skulle lukke samtlige